

Най-голѣмото богатство

Скъпи деца, знаете ли, че вие можете да се радвате на едно богатство, за което ние, аз, и моитѣ връстници, когато бѣхме на вашитѣ години, не сме могли да мечтаемъ дори. Това богатство сж хубавитѣ детски книги и списания, които днесъ се пишатъ и издаватъ за васъ, на чудно хубавъ български езикъ.

Тия ваши книги и списания се списватъ отъ видни наши писатели и учители, които съ това си дълго показватъ, колко много се грижатъ за васъ. За това, деца, вамъ се полага да бждете благодарни за тия грижи и обичъ и да се отплатите, като се отнасяте съ признателностъ и уважение къмъ тия, които пишатъ за васъ и къмъ книгитѣ, които получавате. Помнете имената на вашитѣ писатели, ценете книгитѣ и списанията, които получавате.

Колко е хубаво, всѣко дете да си има подредена, чиста лавица или шкафче за книги; така ще почнете да си образувате ваша собствена библиотечка, която ще расте непрестанно въ брой на книги и, когато станете голѣми, ще притежавате едно незамѣнимо богатство. Книгата е учителъ, приятелъ, съветникъ и утешителъ. Тя е най-голѣмото богатство.

Проф. Д-ръ Ас. Златаровъ.

Абонирай се за Барабанче

ГАТАНКА

Кой ме има у дома си,
богаташи, сиромаси,
всѣки ще живѣй честитъ,
веселъ радостенъ и ситъ.
Нито имамъ майка, татко,
нито лапамъ медъ и сладко.
Въвъ село или въ градъ
правя всѣкиго богатъ.
Азъ живота правя лекъ,
моя гласъ е меденъ екъ,
и до васъ ще той довтаса.
Азъ се казвамъ малка...

Предъ ваканция

Пролѣтъ китна многоцвѣтна
си отива вече,
ей го лѣтото пристига —
иде отъ далече.

На учебната година
наближава края,
скоро, скоро ще утихне
класната ни стая.

Нѣма викъ и смѣхъ безгриженъ
да оглася двора,
нито пѣсенъ ще се чуе
да кѣнти въ простора.

Сбогомъ, учителю мили,
сбогомъ и прости ни,
ако съ нѣщо въ лудинитѣ
сме те огорчили.

Георги Костакевъ

Какво мислятъ чужденцитѣ за българитѣ?

Вънкашността на българина изразява повече доброта и красота. Често се срѣщатъ лица съ необикновена интелигентностъ. Всички носятъ отпечатъкъ на сериозностъ, твърдостъ и постоянство.

Каницъ — 1882 г.

България е една отъ най-плодороднитѣ страни въ Европа. Всички, които познаватъ днешния българинъ, хвалятъ неговитѣ добродетели.

Сиприенъ Робертъ — 1852 г.

Българинътъ е преди всичко земеделецъ и то прекалено трудолюбивъ, нѣщо, което го отличава.

Лезанъ — 1861 г.

Българитѣ сж най-работниятъ, най-миролюбивиятъ, най-нравствениятъ може би, и най-интелигентниятъ между всички народи на полуострова.

Лероа Болдо — 1876 г.

Българинътъ е миролюбивъ, трудолюбивъ, услужливъ и умѣренъ. Той превъзхожда и гърцитѣ и сърбитѣ по търпение и трудолюбие.

Литль-Бой 1878 г.

Българитѣ притежаватъ качества, които осигуряватъ процъпяването на народитѣ. Българската раса е здрава, силна, плодovitа, нравствена и тя ще създаде едно успѣващо общество.

Лавеле — 1886 г.

По-голѣмата частъ отъ зърнени храни, които Балканитѣ изпращатъ въ странство, се дължатъ на българитѣ — земеделци. Българинътъ е спокоенъ, работливъ, смисленъ селянинъ, добъръ съпругъ и добъръ баща.

Реклю — 1879 г.

2)

стига ли се. Като разкрачи ония ми ти крака — пергели, бѣга, бѣга като камилска птица. Гони го, ако нѣмашъ работа. Съ единъ скокъ прехвърли двора на баба Пена. Въ двора имаше кокошки и патици, които спокойно почиваха. Иванчо едвали не скочи върху тѣхъ. Тѣ се разкрякаха, разхвърчаха се, коя кжде очи й види; едно куче залая отчаяно, дечурлига наизкачаха да видятъ какво става, а баба Пена като съзря Иванча, грабна една прѣчка и го подгони.

— Пакъ ли бре, непрокопсанико, пакъ ли те хванаха бѣсоветъ, та си подгонилъ мирнитѣ хайвани.

Но Иванчо вече бѣ прекосилъ двора на баба Пена и се прехвърли у другъ съседенъ дворъ. Но тука го сполетѣ беда. Тѣзи сжседи имаха голѣмо куче, което бѣ отвързано и щомъ видѣ неканениятъ гостъ, хвърли се отгоре му. Иванчо се изплаши, спъна се въ единъ камѣкъ и кучето го хвана здраво за панталонитѣ.

Но и Иванчо не бѣше съвсемъ отъ страхливитѣ. Още повече, че сега не бѣше време и за страхъ, а за отбрана. Той се дрѣнна на страна и ритна колкото има сила кучето. Последното изпищя и побѣгна. Иванчо това и

ИВАНЧО ТЪПАНА

ВЕСЕЛИ
СЛУЧКИ

отъ
Атанасъ
Бакърджиевъ

чакаше. И той побѣгна на противоположната страна, като се прехвърли презъ двора на улицата. Той бѣше вече вънъ отъ всѣкаква опасностъ, но понеже отъ всички прозорци и врати на съседнитѣ кжци, го гледаха и му се смѣха, Иванчо все още продължаваше да бѣга, докато стигна градината до голѣмия площадъ. Иванчо седна на една скамейка и започна да раз-

сждава за всичко, което се случи съ него.

Най-напредъ той разбра, че щомъ дѣдо Господъ е далъ на коткитѣ опашки, той знае защо ги е далъ и, че не е негова работа, да ги рѣже, още повече, че и самитѣ котки не сж съгласни съ такива операции. За това Иванчо реши да не се занимава повече съ опашкитѣ на коткитѣ, за да не пострада пакъ ржката му отъ остритѣ имъ нокти.

На кучето пакъ се сърдѣше не толкова за гдето го изплаши, но за това, че му скжса панталонитѣ. Зеръ прѣчката на баба Пена не го стигна, но майка му е приготвила една дрѣновица, която Иванчо при такива случай винаги я опитваше.

Иванчо седѣше и се чудѣше какво да прави съ скжсанитѣ си панталони. Ахъ това куче! Да бѣше ме ухапало колкото му се иска, но панталонитѣ ми да не закачаше, — мислѣше си той. Ако не бѣше тази беда, както и да го клеветѣха на майка му той, щѣше да отрича съ неговото постянно: „Не съмъ!“

Ами сега? Скжсанитѣ му панталони сж живо доказателство, че е направилъ нѣкоя пакостъ.

(Следва)